

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه زیار - نوید

۱۸ می ۲۰۱۹

در جست و جوی نان

مردم افغانستان از فقیرترین مردمان کشورهای جهان است. میلیون ها هموطن ما زیر خط فقر زندگی بخور و نمیر خود را می گذرانند. با آن که از ۲۰۰۱ به این سو میلیاردها دالر تحت نام بازسازی و کمک به مردم افغانستان از سوی کشورهای بزرگ سرمایه داری به افغانستان سرازیر گردید، اما گراف فقر با گذشت هر روز سیر صعودی اش را پیموده است. در این میان تفنگسالاران، تکنوکرات ها، مافیا، جنایتکاران، قومندانان بزرگ و قراردادی های وابسته به حاکمیت و مافیا بیشترین سهم را از این میلیاردها دالر برده اند. این عده با هزارویک ساخت و پاخت با تمویل کنندگان، خود را صاحب سرمایه های افسانه ئی ساخته اند، اما در عین حال بخش اعظم مردم ما کماکان در فقر و سیه روزی دست و پا می زنند.

با گذشت هر روز به علت فقر روز افزون بر تعداد گداها (کودکان، زنان و مردان) افزوده می شود. صدها هزار گدا در گوشه و کنار کشور مخصوصاً شهرهای بزرگ در کنار و یا میانه سرک ها تا پاسی از نیمه شب دست تکدی را به سوی هر عابری دراز می کنند تا لقمه نانی را به خانواده ببرند. دولت مافیائی هم هیچ برنامه ای برای جلب این نیروی منفعل ندارد.

هزاران خانواده به علت تنگدستی و نبود کار، جگرگوشه های جوان خود را به صفوف نیروهای امنیتی (اردو، پولیس، امنیت) فرستاده اند. این خانواده ها بخوبی می دانند که با دست های خود، جوانان خود را به قربانگاه می فرستند، اما راه دیگری برای امرار معاش خانواده ندارند. مادر یکی از پسران جوان که در جست و جوی کار برای پسر خویش بود، گفت: لطفاً از برای خدا برایش کاری پیدا کنید، نمی خواهم پسرم کشته شود، چون تصمیم گرفته به اردوی ملی برود! این به عنوان مشیت نمونه خروار، آئینه تمام نمای وضعیت خانواده های فقیر در افغانستان است که همه روزه جسد های بی جان و توته و پارچه شده جگرگوشه های خود را از میدان های جنگ دریافت می کنند.

آنانی که در دفاتر دولتی و انجوها کار می کنند و صاحب کاروبار اند، از خوشبخت ترین ها در افغانستان شمرده می شوند، چون لااقل زنده خواهند ماند و در میدان های جنگی که هیچ ربطی به آنان ندارد، کشته نخواهند شد. با آن که وضعیت کاری در دفاتر دولتی به هیچ وجه انسانی و بر اساس ضوابط کاری نیست، با آن هم هزاران نفر برای اعلان چند بست خود را کاندید می کنند، اما از آن جایی که رابطه و واسطه در تمام دفاتر بیداد می کند، کسی در

نهایت پذیرفته می‌شود که واسطه قوی‌تر داشته باشد. کارمندان با کوچکترین اعتراض در مقابل کارفرما، بدون هیچ پرس و پالی از کار برکنار می‌شوند و هیچ مرجعی هم وجود ندارد که به شکایت و دادخواست کارمندان برکنار شده رسیدگی کند.

طور مثال، در آخرین اعتراض جمعی کارمندان اداره ملی احصائیه و معلومات، به تعداد ۱۱۸ تن از کارمندان از وظایف شان سبکدوش شدند، بدون این که معاش ماه‌های گذشته شان پرداخته شود. ادارات دولت وحشت ملی و انجوهای فاسد و غارتگر با دانستن گراف بلند بیکاری وحشتناک در افغانستان، هر طوری که دل شان بخواهد، همانطور عمل می‌کنند.

میلیون ها تن از اتباع افغانستان در جست و جوی نان در بدر و آواره اند. آنانی که توشه ای در انبان داشته اند، خود را به کشورهای دیگر برای پیدا کردن نان رسانیده اند، عده دیگر (عمدتاً جوانان) در جست و جوی نان به صفوف نیروهای امنیتی پیوسته و مثل توت تکانده می‌شوند؛ تعداد دیگر در صف مخالفان (عمدتاً طالبان) تقریباً با وضعیت مشابه که اکثریت آنان را بیکاران جوان تشکیل می‌دهد، در دام بنیادگرایی اسلامی بند مانده و همه روزه کشته شده می‌روند.

پیدا کردن نان در وضعیت کنونی افغانستان از دغدغه های اصلی بسیاری از خانواده‌ها در افغانستان است. این باعث شده است که جوانان خود را به آب و آتش بزنند تا خانواده‌های خود را از گرسنگی برهانند. نبود کار و نبود نان وضع امنیتی را به ویژه در شهرهای بزرگ با دشواری های فراوان روبه رو ساخته است. دولت وحشت ملی که در ضمیرش چیزی برای خدمت به مردم ندارد، اصلاً به معضل بیکاری رسیدگی نتوانسته و برنامه و پلانی هم در آینده برای رفع این مشکل اساسی جامعه ندارد، به این خاطر مردم دسته دسته قربانی پیدا کردن یک لقمه نان می‌شوند.